

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Skutečský aeroklub s.r.o.**, IČ 27487245, se sídlem Letiště 965, Skuteč, zast. Mgr. Františkem Málkem, advokátem, se sídlem 17. listopadu 258, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2019, č. j. 19/2016-220-LPR/31, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2022, č. j. 5 A 118/2019-79,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 17. 6. 2019, č. j. 19/2016-220-LPR/31, žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, změnil rozhodnutí Úřadu pro civilní letectví ze dne 22. 3. 2019, č. j. 000620-19-130, tak, že žalobkyně byla shledána vinnou ze spáchání správních deliktů podle § 93 odst. 1 písm. d) a § 93 odst. 2 písm. o) zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví a o změně a doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „letecký zákon“), ve znění účinném do 31. 12. 2014, kterých se dopustila tím, že jako v Leteckém rejstříku České republiky zapsaná provozovatelka letadla poznávací značky OK-6118 umožnila v období od 12. 4. 2014 do 4. 9. 2014 provádění letů ve vzdušném prostoru České republiky v rozporu s podmínkami stanovenými leteckým zákonem, a to tím, že u shora uvedeného letadla nebyla řádně udržována letová způsobilost, čímž byla porušena povinnost provozovat ve vzdušném prostoru České republiky pouze takové letadlo, jehož technický a provozní stav odpovídá požadavkům bezpečnosti létání, a o předmětném letadle, respektive jeho provozu, nebyla řádně vedena předepsaná dokumentace. Za tyto správní delikty byla žalobkyni podle § 93 odst. 9 písm. e) leteckého zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2014, uložena pokuta ve výši 650.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

[2] Rozsudkem ze dne 15. 6. 2022, č. j. 5 A 118/2019-79, Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zrušil uvedené rozhodnutí o odvolání a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] V odůvodnění tohoto zrušujícího rozsudku městský soud konstatoval, že v dané věci byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 650.000 Kč za spáchání dvou správních deliktů podle leteckého zákona, přičemž správní orgány vycházely z jeho znění účinného do 31. 12. 2014. Žalobkyně byla shledána vinnou správním deliktem podle § 93 odst. 1 písm. d) leteckého zákona, který v době jeho spáchání zněl tak, že *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že na žádost Úřadu předá neúplné nebo nesprávné údaje podle § 12a odst. 1*. Tato skutková podstata však byla zrušena novelizací leteckého zákona č. 127/2014 Sb. Žalobkyně byla dále uznána vinnou správním deliktem podle § 93 odst. 2 písm. o) leteckého zákona, který v době jeho spáchání zněl tak, že *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dále dopustí správního deliktu tím, že provádí lety ve vzdušném prostoru České republiky v rozporu s podmínkami stanovenými v tomto zákoně*, a který umožňoval uložit pokutu do výše 5.000.000 Kč [§ 93 odst. 9 písm. e) leteckého zákona]. S účinností od 1. 2. 2015 byl tento správní delikt přesunut do § 93 odst. 3 písm. c) leteckého zákona, přičemž jeho skutková podstata byla rozšířena tak, že *nově právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že provádí lety ve vzdušném prostoru České republiky v rozporu s podmínkami stanovenými v tomto zákoně nebo přímo použitelném předpise Evropské unie upravujícím provádění letů ve vzdušném prostoru*, a umožňoval uložit pokutu od 50.000 Kč do 1.000.000 Kč [§ 93 odst. 5 písm. d) leteckého zákona]. Od té doby nebyla zmíněná skutková podstata nikterak obsahově změněna (v důsledku následných novelizací se jen letecký zákon nezmiňuje o správním deliktu, nýbrž příslušné protiprávní jednání nazývá přestupkem) a rovněž výše maximální možné sankce za spáchání tohoto deliktu již zůstala beze změny.

[4] Dále městský soud zdůraznil, že je mu známý požadavek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, aby správní soud rozhodující o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o vině a trestu za správní delikt vydaného za použití zákona, který byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, přihlédl k zásadě vyjádřené v čl. 40 odst. 6 větě druhé Listiny základních práv a svobod, podle níž se *trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější*. V nyní posuzované věci se však jedná o situaci ještě prostší, neboť příslušná ustanovení leteckého zákona, která byla použita, byla změněna ještě před tím, než rozhodl žalovaný, a dokonce i prvostupňový správní orgán. Přitom oba správní orgány se vůbec nevypořádaly s otázkou, zda nové právo převzalo staré skutkové podstaty, případně zda tresty za takové delikty ukládané nejsou podle nového práva mírnější než podle práva starého. Jelikož tedy žalovaný řádně neposoudil dodržení zmíněného ústavního principu, tedy zda rovněž podle nového práva jde ve všech případech o jednání trestné a zda postih podle nového práva není pro žalobkyni výhodnější, je nutné rozhodnutí o odvolání považovat za nepřezkoumatelné, jelikož z něho není možné seznat důvody, které vedly k uložení sankce v konkrétní výši.

[5] Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V ní namítl, že se přezkum žalobou napadeného rozhodnutí soustředil toliko na procesní stránku projednávání věci a vůbec se nezabýval jejím hmotněprávním aspektem. Je skutečně pravdou, že v době projednávání deliktního jednání došlo ke změně skutkové podstaty zakotvené v původním znění § 93 odst. 2 písm. o) leteckého zákona a k snížení horní hranice pokuty za jeho spáchání. Předmětný skutek byl přitom posouzen podle předchozího

pokračování

práva a tím, zda je nová právní úprava pro pachatele příznivější, se stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval, takže se musí s uvedeným závěrem městského soudu ztotožnit. Nicméně v žalobou napadeném rozhodnutí se vypořádal s uloženou výší pokuty v částce 650.000 Kč, která je zcela adekvátní závažnému porušení povinností žalobkyně a nevybočuje z mezí správního uvážení. Pokud městský soud nesouhlasil s výší této pokuty, mohl využít svého moderačního práva a na základě svého uvážení ji přiměřeně snížit či upustit od potrestání.

[6] Dále stěžovatel namítl, že správní orgány náležitě prokázaly, že dotčené letadlo bylo opraveno neautorizovanou osobou, v rámci opravy byly použity neschválené letadlové celky a nebylo řádně uvolněno do provozu, o čemž musí existovat prokazatelné záznamy, což znamená, že nesplňovalo podmínku letové způsobilosti a nemohlo být použito k létání ve vzdušném prostoru České republiky. Dotčenou nehodu v leteckém provozu správní orgány neřešily, neboť v době vydání rozhodnutí již uplynula lhůta k projednání tohoto deliktního jednání. K této věcné stránce posuzovaného případu však městský soud nepřihlédl.

[7] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnila s napadeným rozsudkem. Dále jí není zřejmé, jak může stěžovatel hájit své rozhodnutí a dovolávat se hmotněprávní stránky věci, když se ani náznakem nepokusil zpochybnit, že uložil sankci za správní delikt podle § 93 odst. 1 písm. d) leteckého zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2014, jehož trestnost v průběhu řízení před správními orgány zanikla. Ve vztahu k správnímu deliktu podle § 93 odst. 2 písm. o) leteckého zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2014, podle něhož byla uložena pokuta ve výši 650.000 Kč odpovídající 12 % zde uvedeného maximálního postihu, se pak správní orgány nezabývaly snížením zákonné sazby, k němuž došlo taktéž před vydáním jejich rozhodnutí, ačkoliv při použití této změny právní úpravy by činila pokuta uložená v částce 650.000 Kč 65 % maximální výměry. S ohledem na tyto skutečnosti žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

[9] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost nesměřuje proti důvodům, na nichž je postaven zrušující výrok napadeného rozsudku. Stěžovatel v ní totiž nikterak nebrojí proti správnosti závěru městského soudu o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí kvůli absenci porovnání staré a nové právní úpravy za účelem dodržení ústavní zásady stanovené v čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny základních práv a svobod, respektive nezohlednění toho, zda je v případě skutku kvalifikovaného oběma správními orgány jako správní delikt podle § 93 odst. 1 písm. d) leteckého zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2014, jednání žalobkyně stále trestné a zda sankce za skutek kvalifikovaný ve správním řízení jako správní delikt podle § 93 odst. 2 písm. o) leteckého zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2014, není podle nové právní úpravy pro žalobkyni výhodnější. Naopak ve vztahu k druhému z těchto správních deliktů se stěžovatel se závěrem napadeného rozsudku ztotožnil a ohledně prvního jej vůbec nezpochybnil. Jelikož správná právní kvalifikace jednání žalobkyně představuje základní podmínku pro zákonnost rozhodnutí o vině a trestu, městský soud nepochybil, když po zjištění, že se správní orgány nezabývaly dodržením uvedeného ústavního principu, bez dalšího žalobou napadené rozhodnutí zrušil,

aniž zkoumal další aspekty posuzovaného případu. Za této situace lze uzavřít, že kasační stížnost se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., a proto podle § 104 odst. 4 téhož zákona není přípustná (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2003, č. j. 6 Azs 44/2003-31, publikované pod č. 738/2006 Sb. NSS, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009-43, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, publikované pod č. 2103/2010 Sb. NSS).

[10]S ohledem na všechny tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s. odmítl pro nepřípustnost. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. června 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu